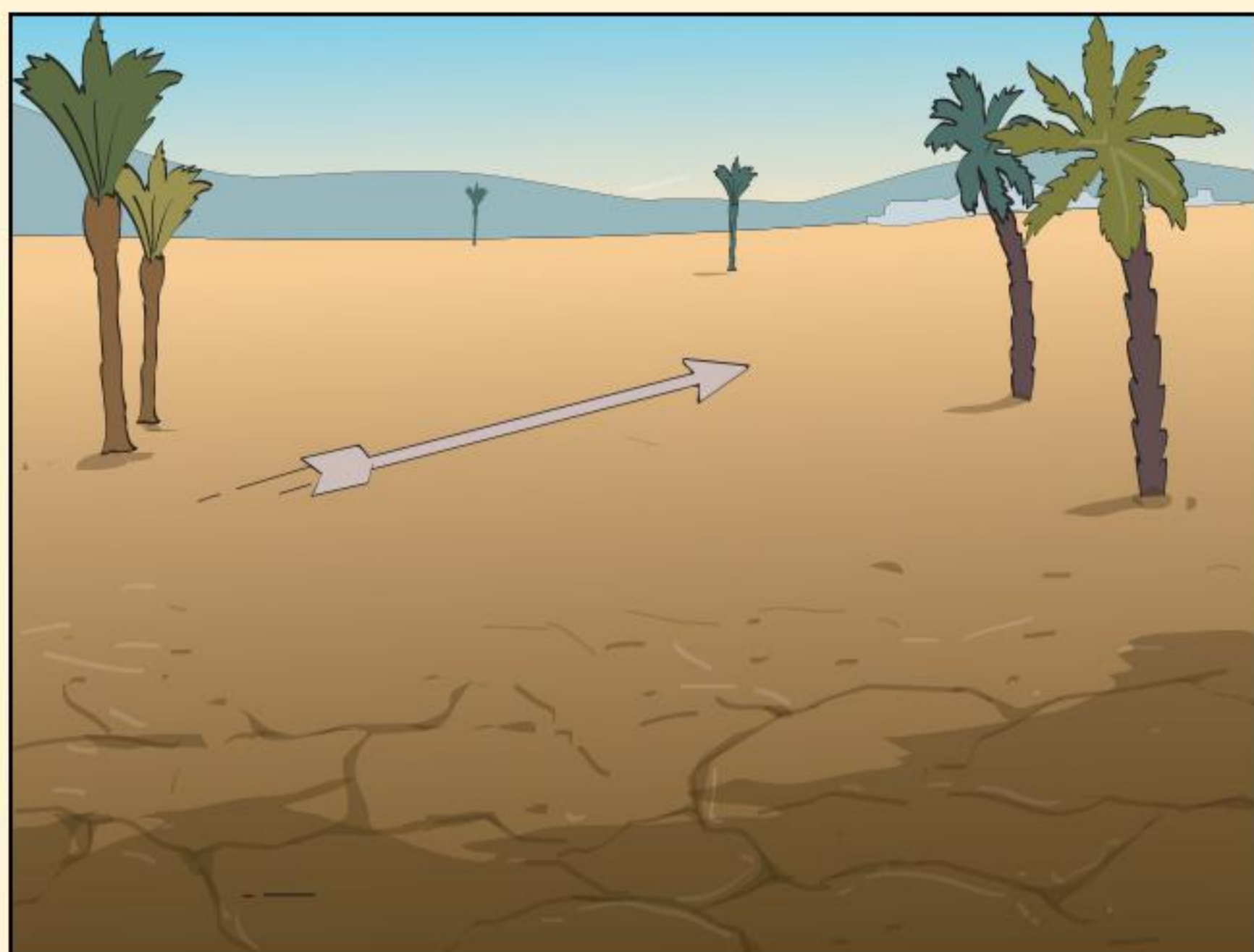


Sheybah عليه السلام



Sheybah, bedre kjent som Abd-ol-Mottalib, var bestefaren til profeten Mohammad ﷺ.

Sheybah var blitt kjent for å være en vis ung gutt på 14 år. Han viste gode manerer, ærlighet,

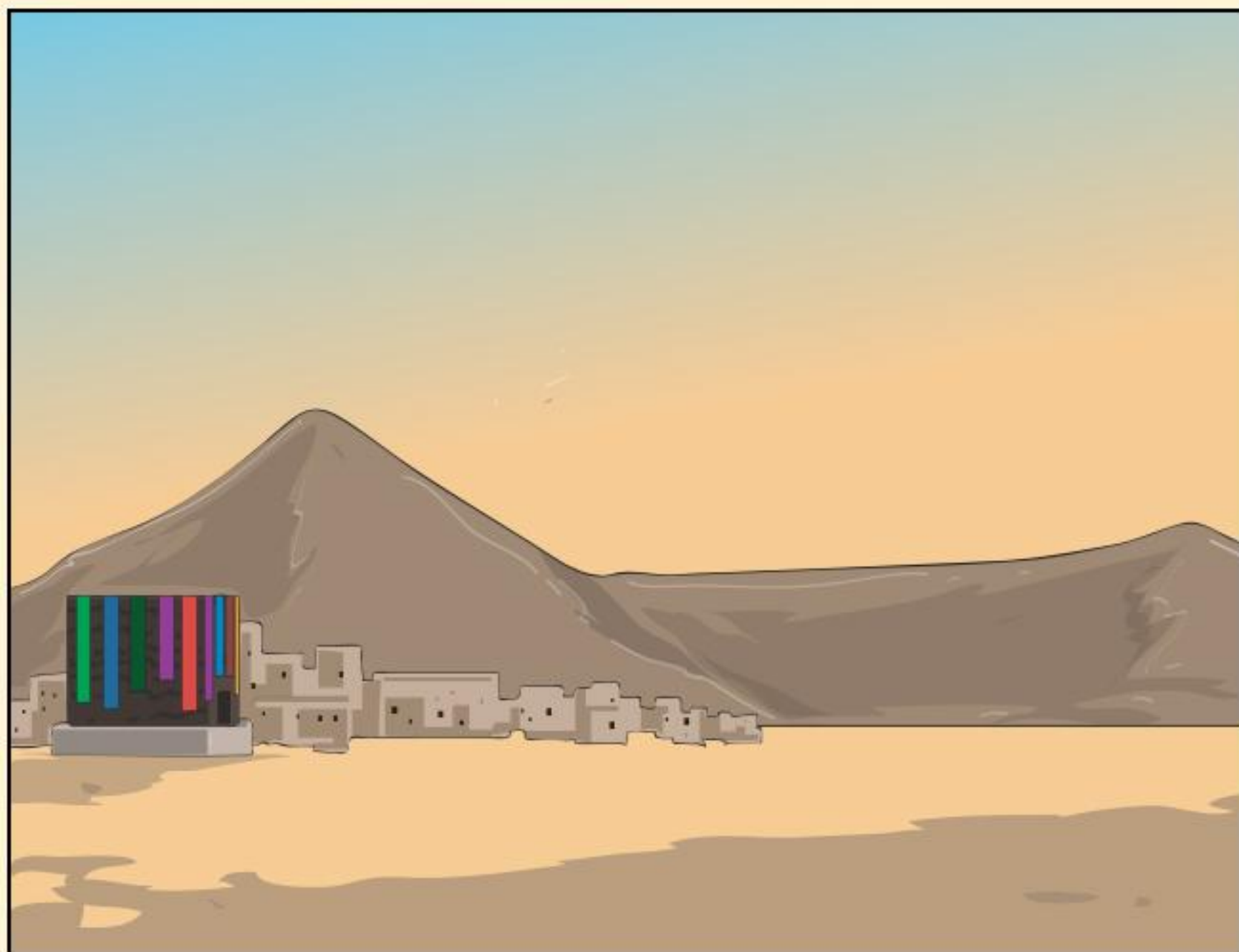
vishet og sjenerøsitet som sin far. Sheybah var en dyktig skytter, pilen hans traff alltid blinken og den gikk lenger enn andres. Han deltok ofte i konkurranser, og når det var hans tur til å skyte gikk han stolt og selvsikker fram. Før han skjøt, sa han alltid: «Jeg er sønnen til Bathas leder Hashim, hvem kan konkurrere mot meg?» Denne selvsikkerheten gjorde ham kjær blant familien til moren, og brødrene hennes elsket ham høyt, spesielt Abo Said.

Mange menn fra Mekka hadde møtt ham i Yathrib. De hadde kommet hjem og fortalt hans onkel Mottalib om hans nevø. Mottalib ble stolt av sin nevø, og jo mer han hørte om ham, desto mer lyst fikk han til å besøke ham.

En dag bestemte Mottalib seg for å besøke Sheybah i byen Yathrib. Da han fikk øye på sin nevø, begynte tårene å trille fra øynene hans. Han omfavnet sin nevø og satte ham på kamelen sin. Sheybah lignet veldig på broren til Mottalib, derfor var dette et svært rørende øyeblikk for Mottalib. Han ville ta med seg nevøen sin til Mekka. Men Sheybah var veldig glad i sin mor og hadde veldig stor respekt for henne. Det var kun hun som kunne ta den avgjørelsen.

Først nektet hun, men så fikk hun en lang forklaring fra Mottalib om at dette var hans skjebne og han skulle arve sin fars plass i stammen Qoraysh. Alt dette kunne ikke finne sted før resten av stammen fikk se Sheybah. Etter å ha hørt det, ga hun etter. Sheybahs mor lot sin eneste sønn få bli med onkelen til Mekka. Hun tenkte det var til hans beste, og trøstet seg med at hun kunne besøke ham når hun ville. På den tiden tok det tolv dager å reise fra Yathrib til Mekka - det var lenge, men som mor trøstet hun seg selv med det. Mottalib tok med seg sin nevø, og begynte reisen mot Mekka.



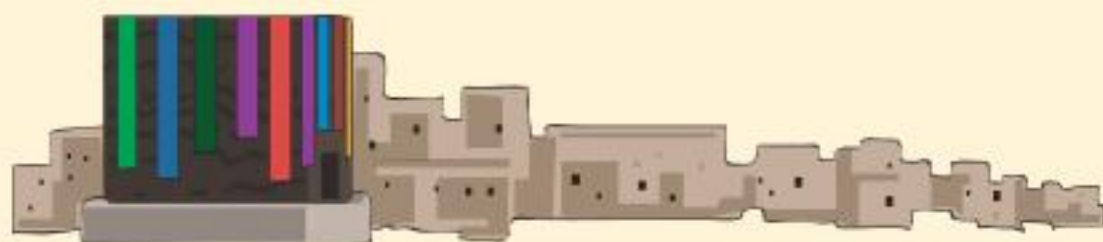


Da de var framme og folk så at det satt en ung gutt bak Mottalib på hans kamel, tenkte de at det var hans nye slavegutt. De begynte å rope: «Se! Abd-ol-Mottalib (Slaven til Mottalib)!» «Ha dere vekk! Det er min nevø, min bror Hashims sønn!» sa en rasende Mottalib til dem. Men etter denne dagen ble Sheybah kjent som Abd-ol-Mottalib.

Sheybahs onkel Nawfal ønsket ikke at han skulle arve sin fars plass i samfunnet. Han kranglet med Sheybahs onkel Mottalib, men onkelen hjalp Sheybah og sørget for at han fikk det han fortjente og hadde rett på.

Tiden gikk, og Abd-ol-Mottalib ble mer og mer elsket av Mekka-folket, og hans onkel var ikke skuffet over det han hadde gjort - latt ham arve sin fars plass i samfunnet.

Det var svært viktig for en leder blant Mekka-folket å kunne mest mulig om pilegrimsreisen. I hvert fall hvordan en skulle beverte pilegrimene. Derfor lærte Mottalib sin nevø om alt det han trengte å lære om pilegrimsreisen, han lærte ham også hvordan å være en god leder, og ta riktige og rettferdige avgjørelser.





Noen år etter at Abd-ol-Mottalib ble tatt med til Mekka, døde onkelen Mottalib. Han hadde opplært en ung gutt som faktisk skal ha gjort sin del av arbeidet bedre enn sin far og bestefar, ifølge Mekka-folket.

Abd-ol-Mottalib vant hjertet til Mekka-folket, som sin far, men hans onkel Nawfal var ikke særlig begeistret over det. Nawfal ville frata ham hans rolle i samfunnet. En dag tok Nawfal en eiendom av Abd-ol-Mottalib med makt. Med dette ville han vise muskler og skremme Abd-ol-Mottalib. Han ville uttrykke at han hadde mer makt og mer rett til å være lederen blant Mekka-folket. Abd-ol-Mottalib befant seg alene i denne situasjonen, og det var ikke mye han kunne gjøre, så han bestemte seg for å skrive et brev til sin onkel i Yathrib. Onkelen hans mislikte det Nawfal gjorde. Han tok med seg åtti menn fra Yathrib og satte kursen mot Mekka.

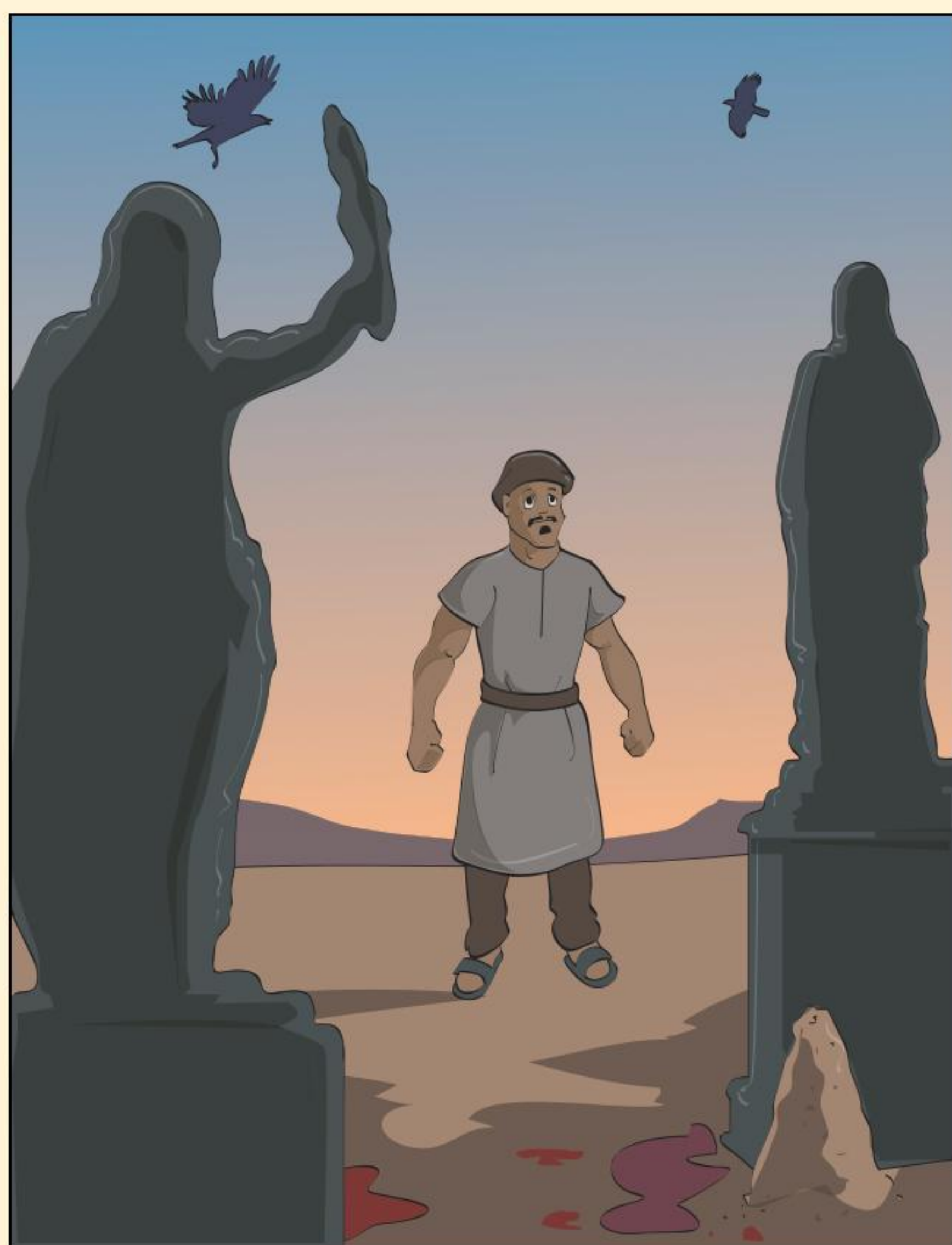
Abd-ol-Mottalib hadde ikke møtt onkelen sin på en stund. Han ba ham med seg hjem, men onkelen var sint og ville først gjøre opp med Nawfal. Onkelen stilte seg ved Kabah, blottet sverdet fra sliren og hevet stemmen: «Gi vår nevø tilbake det som tilhører ham! Hvis ikke, så sverger jeg ved Kabahs Gud at jeg vil kappe av hodet til enhver av dere!»

Det var en stemme med kraft og makt som gjorde én ting klart for Nawfal, at døden var hans skjebne hvis han ikke leverte tilbake det som tilhørte Abd-ol-Mottalib. Nawfal forstod at hvis han ville beholde livet, måtte han gjøre som det ble sagt. Han sa: «Ved Gud, jeg skal levere det tilbake!» Nå var onkelen villig til å bli med sin nevø hjem, for å slappe av. Han ble der i tre dager.

Denne tidsperioden blir kalt «Jahiliyyah», som betyr uvitenhetstiden.



Drømmen om Zamzam-brønnen



Zamzam-brønnen ble begravd sammen med andre eiendeler av Jorhom-folket, for de ble tvunget til å forlate sine hjem. Jorhom-folket er de som bodde i Mekka fra tiden til profeten Ismail عليه السلام.

Abd-ol-Mottalib var ingen Guds-fornekter, han var troende lik alle sine forfedre. Det er grunnen til at han pleide å ha madrassen sin liggende på stedet Hijr Ismail.

En natt lå Abd-ol-Mottalib, sin vane tro, og sov på stedet Hijr Ismail. I drømmen hørte han en stemme si: «Grav Tibah (grav opp den søte)!» Abd-ol-Mottalib spurte: «Hva er den søte?» Men da forsvant stemmen.

Neste dag da Abd-ol-Mottalib våknet, følte han ro og fred i hjertet, han hadde aldri følt det slik før. Han følte at han måtte sove på det samme stedet for å igjen oppleve denne sjelefreden. Den andre natten drømte han det samme, og igjen var den stemmen der, den lød: «Grav Barraah (grav opp nåden)!» Han spurte om hva det var, men igjen forsvant stemmen. Den tredje natten hørte han i drømmen: «Grav al-Madnonah (grav opp skatten)!» Han spurte om hva det betydde, og atter en gang forsvant stemmen.

Den fjerde natten kom stemmen tilbake i drømmen, og sa: «Grav opp Zamzam-brønnen!» Abd-ol-Mottalib spurte: «Hva er Zamzam-brønnen?» Denne gangen fikk han en forklaring. Stemmen svarte: «Grav den opp og du vil ikke angre, det er din arv etter dine forfedre! Den vil aldri uttørke og aldri vil den mislykkes i å tilfredsstille pilegrimene!» Stemmen fortalte Abd-ol-Mottalib om at Zamzam befant seg under et sted hvor det var blod, en maurtue og naturgjødse, og at kråker hakker der. Før stemmen forsvant, ba den ham å be til Gud, slik at det vannet skulle være rent for alltid, og at det alltid skulle være nok til pilegrimene.

Ved daggry gikk Abd-ol-Mottalib syv ganger rundt det hellige huset Kabah og kysset den sorte steinen fra paradiset som er i et hjørne av Kabah, akkurat som folk hadde lært fra profeten Ibrahim عليه السلام og hans sønn profeten Ismail عليه السلام. Etter det gikk han bort til det hellige husets dør og tok tak i dets håndtak og begynte å be til Gud om det stemmen hadde bedt ham å gjøre. Da han var ferdig med å be sin bønn, snudde han og så to kråker fly mot to statuer som ble kalt for Isaf og Neylah. Disse to statuene ble tilbedt av flergudsdyrkerne, og det var mellom disse to statuene de pleide å ofre sine dyr, her fantes både blod og naturgjødse. Disse to statuene skal ha vært to personer fra stammen Jorhom, som fikk straff for å ha gjort narr av troen til profeten Ibrahim عليه السلام, og de ble forvandlet til steiner. Det var omtrent hundre meter unna der Abd-ol-Mottalib stod. Han nærmet seg det stedet og la merke til en maurtue.





Han forstod med det samme at det var det stedet stemmen i drømmen hadde fortalt om. Han sløste ikke med tiden og løp rett hjem og hentet en spade. Han ba sin sønn, al-Haris, om å også hente en spade og skynde seg til Kabah. Solen stod høyt på himmelen mens de gravde mellom statuene. Da folk våknet og begynte å gå ut og skulle starte sin arbeidsdag, la de merke til at Abd-ol-Mottalib og al-Haris drev og gravde i deres hellige område. De samlet seg rundt dem for å se hva de holdt på med. De var veldig glad i Abd-ol-Mottalib og respekterte ham høyt, men de ba ham stoppe, for dette var et hellig sted, og de kunne ikke tillate ham det.

Abd-ol-Mottalib nektet å høre på dem, og ba sin sønn å holde vakt mens han fortsatte å grave. Han fortsatte å grave uten å bli hindret av noen. Mekka-folket ble lei og begynte å spre seg.





Men da skjedde det noe. Abd-ol-Mottalib slo steinen på toppen av brønnen. Han ble så rørt at tårene begynte å renne fra øynene hans, og han utbrøt: «Gud er størst!» Straks samlet folk seg rundt ham igjen og var der for å feire det med ham.

Da Abd-ol-Mottalib og sønnen hans flyttet på steinen, ble de begge og alle de andre som stod der, overrasket. De fant all den skatten - gull, smykker, perler, flere våpen - som Jorhom-folket hadde gjemt unna den gang de ble drevet ut fra sitt land. Alle begynte å be om en del av skatten, og for å ta slike viktige avgjørelser pleide Mekka-folket å trekke lodd ved å kaste piler. Qoraysh ville ha en del av Zamzam-brønnen, de sa: «Dette er vår far Ismails brønn, gi oss vår del av den», men Abd-ol-Mottalib nektet og sa at han alene var utvalgt til å arve den. Qoraysh hjalp ikke til med å grave etter brønnen, men belønningen ville de gjerne ha. De nektet å gi fra seg noe som helst til Abd-ol-Mottalib, men



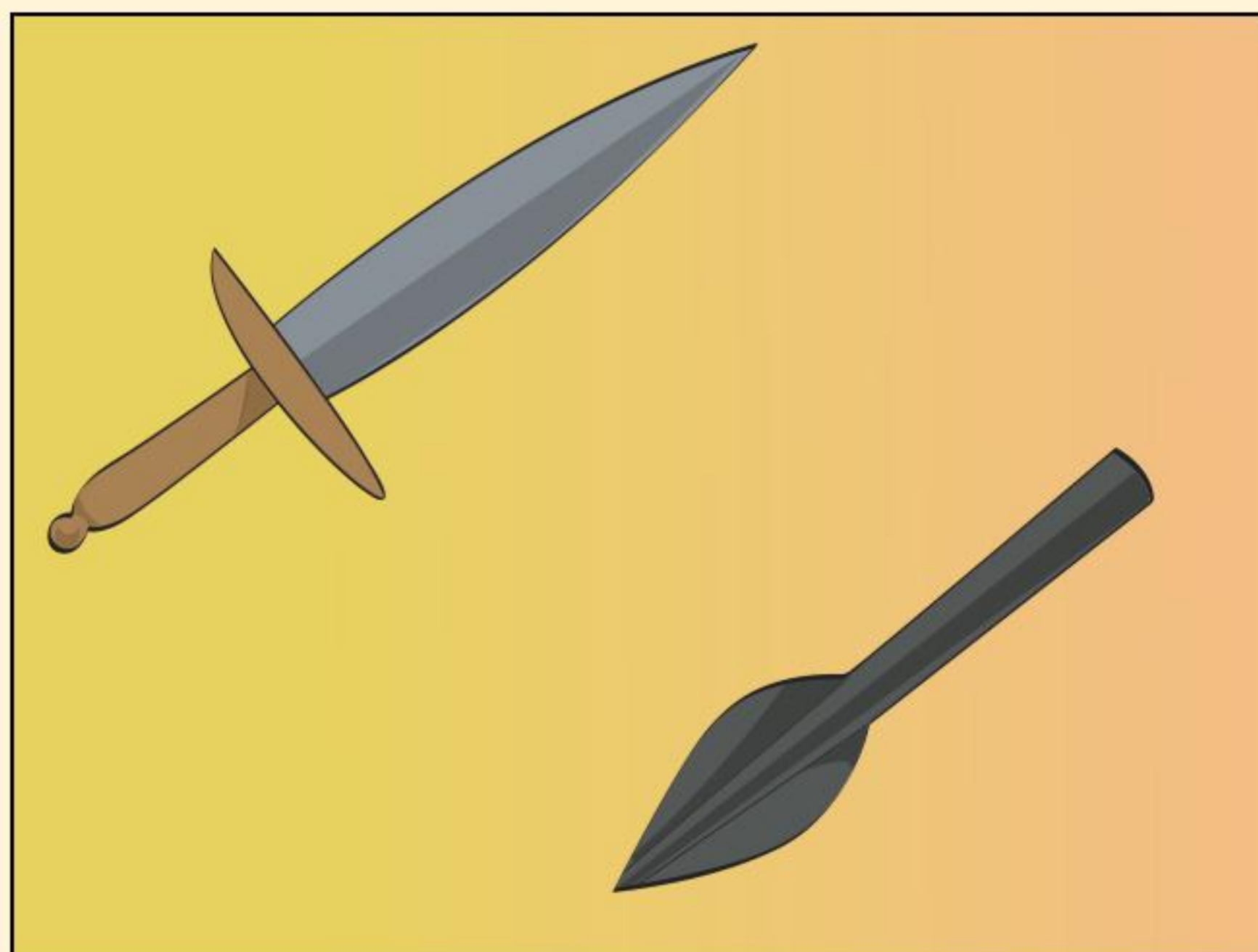
Abd-ol-Mottalib stolte på sin Herre, og han visste at Han ville ikke skuffe ham. Abd-ol-Mottalib ba dem om å utvelge en dommer og gjøre opp fort. Qoraysh valgte en sannsigerske fra Levanten. Abd-ol-Mottalib mente det var en lang og unødvendig reise, men Qoraysh insisterte på å reise.



Tjue menn inkludert Abd-ol-Mottalib og tjue menn fra Qoraysh, til sammen var det førti menn som begynte den lange reisen. Ørkenen tok disse førti mennene i sin vold. De opplevde brennende varme om dagen og isende kulde om natten, og som om det ikke var nok, gikk de attpåtil tom for mat og drikke. Ørkenens hete var for sterk, de ble slitne og rotet seg bort. Nå hadde de verken mat eller drikke, og heller ikke visste de hvor de var eller skulle hen. Alle ble forvirret, og desperate løp de fram og tilbake for å huske veien. Da sa en av dem: «Nå er det ingen vits lenger i å løpe hit og dit! Grav en grop hver og legg dere i den, den som dør, kaster vi bare sand over.» Alle hørte på ham og gravde sin grav og la seg i den i vente på døden. Etter å ha ligget der en stund klarte ikke Abd-ol-Mottalib å finne seg i det mer. Han sa: «Hør, det er ingen nytte i å ligge her og vente på døden og dø som en gjeng reddharer! La oss stå opp og finne vann, etter det vil vi nok komme oss ut herfra.» Alle menn reiste seg og var nå motiverte til å finne vann og overleve denne kampen mot ørkenen. Abd-ol-Mottalib dro i reimen til sin kamelhoppe, og idet den reiste seg, så han noe han selv ikke kunne tro. Det var vann som sprudlet under den. Alle var overlykkelige, de drakk til de ikke orket å drikke mer og fylte lærflaskene sine. Qoraysh sa: «Det er ingen vits i å reise videre, avgjørelsen er tatt! Gud ga ham vann her ute i ørkenen, da er nok vannet også ment for ham i Mekka.» Abd-ol-Mottalib var tilfreds med denne avgjørelsen og reiste hjem. Slik begynte tradisjonen med å gi vann til pilegrimene på nytt.



Abd-ol-Mottalibs bønn



Man kunne tro at Abd-ol-Mottalib hadde alt, men han hadde egentlig ikke det. For under gravingen etter Zamzam-brønnen følte han seg ensom. Han hadde bare én sønn (al-Haris), mens andre ledere hadde flere sønner som kunne hjelpe dem. Han ba til Gud om å få flere sønner, slik at han og sønnen al-Haris skulle få mer støtte. Han var takknemlig overfor Gud for det han hadde blitt velsignet med, men han trengte flere sønner, ellers kunne det bli vanskelig for ham å være en sterk leder i samfunnet. I bønnen lovet han Gud at hvis alle sønnene hans levde til de ble unge menn, ville han ofre en av dem ved det hellige huset Kabah. Gud hørte hans bønn, og ga ham det han ønsket.

Abd-ol-Mottalib glemte aldri det han lovet Gud, og han følte seg mer og mer forberedt, spesielt nå som hans yngste sønn Abdollah var i ferd med å bli voksen. Abdollah var en ung, vis og vakker mann. Abd-ol-Mottalib elsket alle sine sønner, men ingen høyere enn Abdollah.

Abd-ol-Mottalib visste at tiden nå var inne, og at han måtte holde sitt ord overfor sin Herre. Hans ærlighet og pålitelighet tillot ham ikke å vike unna, derfor hadde han ingen intensjoner om å bryte sitt løfte gitt til Gud. Men det var en større vanske som ventet på ham. Først måtte han fortelle det til sin familie, for han hadde ikke sagt noe til noen om sitt løfte til Gud. Det var kun mellom ham og Gud. Abd-ol-Mottalib kalte på sine sønner og fortalte dem om det han hadde lovet sin Herre. Sønnene hans var lydige mot ham, de godtok det deres far hadde å si. De sa: «Kjære far! Din pakt er vår pakt!» De lurte på hvordan det skulle avgjøres hvem av dem som skulle bli ofret. Han fortalte dem at det skulle avgjøres ved å kaste piler. De måtte ta en pil hver og merke den med navnet sitt. Etter at sønnene hans hadde merket hver sin pil, sendte Abd-ol-Mottalib bud etter loddtrekkeren i stammen Qoraysh. Han ba ham møte dem ved Guds hus. Han tok med sønnene sine og møtte loddtrekkeren, og fortalte ham om det han hadde lovet Gud. Alle sønnene ga fra seg hver sin pil, og klar med sin kniv stod Abd-ol-Mottalib. Pilene ble kastet, og Abdollah ble trukket ut. Abd-ol-Mottalib nølte ikke, han tok Abdollahs hånd og tok han med seg for å ofre ham. Men det skulle ikke skje, for da mødrene til sønnene til Abd-ol-Mottalib fikk vite om at han hadde tenkt å ofre dem, kom de løpende til Guds hus for å hindre det. Fatima var moren til Abdollah, az-Zobayr og Abo Talib. Hun var fra en svært mektig stamme, Makhzom. Da Abd-ol-Mottalib fikk øye på alle dem som hadde kommet for å hindre ham i å ofre sønnen Abdollah, ble han overrasket, og ansiktsuttrykket hans fortalte at han ikke var så sikker lenger. Fatima og hennes slekt la merke til at det var Abdollah som skulle bli slaktet. Folk begynte å rope: «Hvem er kniven for? Hvem er kniven for?» Enda de visste hvem den var for.

Abd-ol-Mottalib prøvde å forklare om sin pakt med Gud, men ble hindret av Moghirah, som var høvdingen til Makhzom. Moghirah sa: «Vi kan ikke tillate deg å ofre vår sønn! Vi er villige til å ofre all vår eiendom i hans sted!» De var villige til å redde Abdollah hva det enn måtte koste. Nå var alle mot Abd-ol-Mottalib, selv sønnene hans sa til ham: «Spar vår brors liv, kan du ikke ofre noe annet i hans sted?» Alle som var til stede, sa til Abd-ol-Mottalib at det må være en annen utvei. Han ville ikke bryte sin pakt med Gud, men ble presset av alle de andre. Han kom fram til at han visste om en jødisk kvinne i byen Yathrib, som var veldig vis. Hun visste nok hva han måtte gjøre.

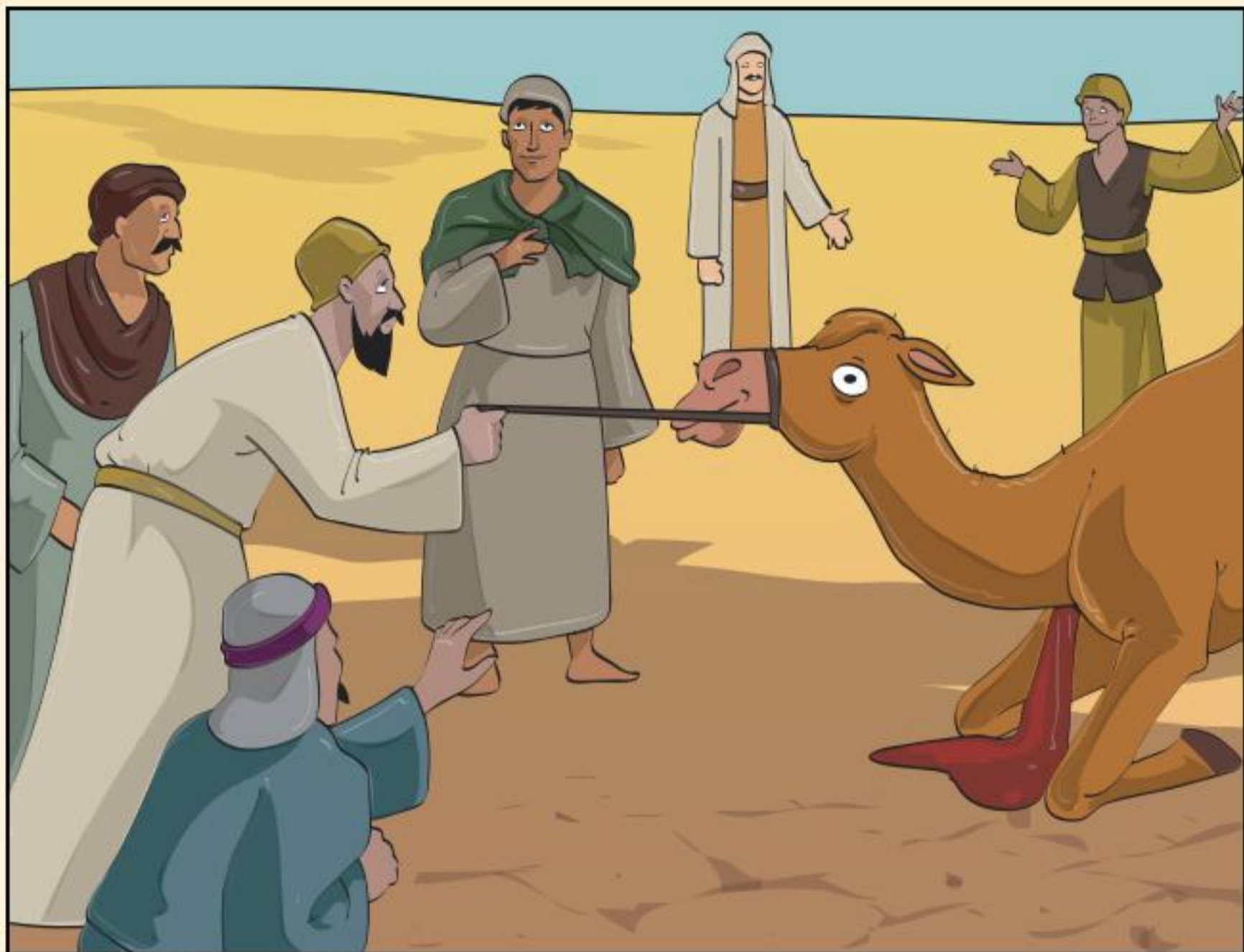




Abd-ol-Mottalib tok med seg sin sønn Abdollah og flere andre fra sin slekt, og begynte reisen mot sin hjemby Yathrib. Da de kom fram til Yathrib, spurte de etter den vise jødiske kvinnen, men hun bodde ikke i Yathrib lenger. Hun bodde i Khaybar, og de måtte dit for å møte henne. De fortsatte reisen nordover og traff endelig den vise kvinnen. Hun hørte på hva de hadde å si, og så sa hun til dem at de måtte komme tilbake dagen etter, for hun skulle tenke etter og fortelle dem hva som var best å gjøre.

Dagen etter kom de tilbake til kvinnen og spurte hva hun hadde kommet fram til. Hun spurte hva som var vanlig i stammen deres å ofre istedenfor et menneskeoffer. De svarte at ti kameler er lik én mann. Da sa hun: «Reis hjem, det første dere skal gjøre når dere er framme, er å stille sønnen deres ved siden av ti kameler og kaste lodd mellom dem! Hvis det blir din sønn som bli trukket ut, må du øke med ti kameler til og fortsette helt til kamelene blir trukket ut. Sluttantallet av kameler må bli ofret til Gud!»





Abd-ol-Mottalib og slekten hans vendte hjem igjen til Mekka, og gjorde akkurat som kvinnen hadde sagt til dem. De tok med Abdollah til det hellige huset Kabah og stilte ham ved siden av ti kameler, og loddtrekkingen begynte. Pilene ble kastet, men det var Abdollah som ble trukket ut. Ti ganger skjedde det slik at Abdollahs navn ble trukket ut, og den ellefte gangen var det kamelenes.

Abd-ol-Mottalib skulle ofre hundre kameler for å befri sin sønn. Men Abd-ol-Mottalib ville at de skulle trekke lodd om igjen, for han ville være sikker på at det virkelig var det Gud ville. Pilene ble kastet på nytt, og resultatet ble eksakt det samme. Kamelene ble ofret, og kjøttet ble delt ut til alle som kom for å feire. Alle spiste seg gode og mette. Folk hadde ikke opplevd maken til feiring, slik som Abd-ol-Mottalib feiret sin sønns liv.

Abd-ol-Mottalib fikk totalt seksten barn. Ti sønner: Al-Haris, az-Zobayr, Abo Talib, Abo Lahab, Hajl, al-Moqawwim, Dirar, al-Abbas, Abdollah og Hamzah.

Døtrene hans het: Omm Hakim, Barraah, Atikah, Safiyyah, Arawa og Omaymah.



Elefantfolket



Abraha as-Sabah al-Habshi var den abessinske guvernøren i Jemen, men han var opprinnelig slave fra byen Adulis i Abessinia (Etiopia). Han var blitt sendt med hæren til kong Ella Asbeha. Hæren bestod av rebelske folk som var slaver, kriminelle og slike som ikke ville følge kongen. De valgte å bli i det nye rike landet de hadde overtatt. De satte sin leder i fengsel, for han støttet kongen. Da kongen fikk vite om det, sendte han en tropp på tre tusen soldater for å ta tilbake makten, men disse soldatene likte heller ikke kongen. De inngikk en avtale med Abraha og hjelperne hans om at de skulle støtte dem, og ikke kongen. Kong Ella Asbeha sendte enda en tropp, og denne troppen kjempet mot opprørerne, men de tapte. Etter det sendte ikke kongen flere tropper. Kongen og Abraha kom til en enighet, og slik forble Abraha lederen i Jemen.

Ifølge en beretning blir det berettet at kongen skrev et brev til Abraha. I brevet truet han Abraha, men Abraha svarte svært ydmykt tilbake ved å sende mange gaver til kongen og i tillegg sendte han jord fra Jemen og noe av sitt hår. Med det mente han at alt er ditt, hodet mitt og Jemen. Slik ble kongen tilfreds med Abraha, og ga ham lederstillingen i Jemen, som en gave.

Abraha hadde sett at araberne utførte pilegrimsreisen til Mekka. Derfor tenkte han: «Hvorfor ikke bygge en kirke i Jemen der folk kan utføre sine pilegrimsritualer uten å dra helt til Mekka.» Han bygget en kirke i byen Sana som var helt unik, ingen hadde sett en slik kirke før. Han sendte et brev til kongen i Abessinia, i brevet stod det: «Jeg har bygget en kirke for Deres majestet, ingen har bygget en slik kirke før. Jeg skal ikke hvile før araberne begynner å utføre pilegrimsritualene i Jemen!» Han ville spre kristendommen på den arabiske halvøya og ga en klar beskjed til araberne: «Jeg har bygget en ny og fin kirke for dere. Fra og med nå skal pilegrimsreisens mål være denne kirken, og ikke det eldgamle huset som dere går til.»





Da en av araberne fra stammen Bano Kinanah fikk vite om det, gikk han til kirken om natten og skitnet til i den. Etter det vendte han hjem igjen til Mekka.

Da Abraha fikk vite om det, fikk han saken etterforsket og fant ut at det var en mann fra Mekka som hadde gjort det. Årsaken var at de ikke ville bytte Guds hus mot noe annet sted på hele jorden, og for å vise Abraha at det han hadde bygget, var intet verdt i deres øyne. Det gjorde Abraha lynende sint, han beordret sine menn til å gjøre seg klar for å angripe Kabah og destruere det!





Abraha gjorde klar en tropp på seksti tusen mann og ni elefanter, det er derfor denne hæren ble kalt «elefantfolket». Abraha valgte den største elefanten for seg selv, og red på den. De satte kursen mot Mekka, og på veien passerte de byen Taif. Høvdingene i Taif ble vettskremte. De trodde at Abraha hadde kommet for å ødelegge bedestedet deres, der de hadde en stor statue av sin gudinne Laat. Taif-høvdingene måtte handle raskt. De sa til Abraha at de stod ham til tjeneste, og at byen deres ikke var målet hans. Målet hans befant seg i Mekka, og de skulle gjøre alt for å hjelpe ham så lenge han sparte folket i Taif. Abraha forsikret dem om at han ikke skulle gjøre dem noe ondt. Høvdingene i Taif sendte med en person som skulle vise Abraha og hans hær veien til Mekka.

Hæren fortsatte sin reise til de nådde al-Maghmas. Der slo de leir og la planer om hvordan de skulle angripe Mekka, og måten de skulle gå fram på. Ved dette stedet begynte hæren å drepe dyrene til Mekka-folket og stjal to hundre kameler som tilhørte Abd-ol-Mottalib. Abraha sendte et bud til Mekka-folket. Han hadde beordret budet å advare Mekkas folk. «Abraha har ikke kommet for å drepe noen eller krige mot noen. Alt jeg er kommet for, er å destruere Kabah. Men kommer noen av dere i min vei, er dere selv ansvarlige for konsekvensene!» Det var Abrahaskunngjøring. Budet hans spurte Mekkas folk om de hadde en person som var deres høvding. Alle sa: «Abd-ol-Mottalib!»





Abd-ol-Mottalib fikk høre budet til Abraha. Han sa: «Vi ønsker ikke å krige mot Abraha, og vi skal heller ikke stå i veien for ham!» Abd-ol-Mottalib ble med budet for å møte Abraha og kreve tilbake kamelene sine. Abraha så Abd-ol-Mottalib, og idet han fikk øye på ham, var det noe som fikk ham til å gå ned fra tronen og sette seg ved siden av Abd-ol-Mottalib. «Har du noe å si?» spurte Abraha. «Hæren Deres har tatt to hundre kameler som tilhører meg, vennligst gi meg dem tilbake», svarte Abd-ol-Mottalib. Abraha sa: «Da jeg så deg, var det noe som sa inni meg at jeg skal respektere deg, men svaret ditt gjorde at jeg mistet respekten for deg! Du bekymrer deg for dine kameler, men ikke Guds hus?!» Da svarte Abd-ol-Mottalib: «Kamelene tilhører meg, jeg er deres herre, det er min plikt å passe på dem! Kabah tilhører Gud, Han er dets Herre, det er Hans plikt å passe på det!» Abraha ble rasende, men godtok svaret og leverte tilbake kamelene. Før Abd-ol-Mottalib gikk, sa Abraha: «Nå kan ingen redde det huset fra meg!»





Qoraysh-folket bestemte seg for å stå opp mot dem og beskytte Guds hus, men da de fikk vite om antallet på hæren og våpnene deres, bestemte de seg heller for å redde livet, og gjemte seg i fjellene. Det var også en ordre som Abd-ol-Mottalib hadde fått fra Gud - han skulle passe på seg selv, og Gud skulle passe på Sitt hus! Før Abd-ol-Mottalib gikk opp i fjellet sammen med de andre lederne i Qoraysh, tok han dem med seg til Guds hus og ba foran dem alle. Han ba: «Alle passer på sine hus, pass Du også på Ditt! Måtte ikke deres hær og styrke bli overlegne overfor Din makt! Hvis Du ønsker å la vår bønnenretning være, så gjør det Du måtte ville! Jeg stoler ikke på noen andre enn Deg mot disse, min Herre, berg Du det hellige huset fra deres vrede! Dette husets fiende er Din fiende! Herre, hindre dem i å gjøre byen Din til et øde sted!» Etter bønnen gikk Abd-ol-Mottalib og de andre opp i fjellene.





Neste dag var hæren klar til å angripe Mekka med sine elefanter. De rettet seg vestover mot Mekka, men da de kom fram til dalen Mohassir mellom Mozdalifah og Mina, satte lederelefanten Mahmud seg ned. Når de reiste ham og rettet han mot en annen retning - mot øst, nord eller sør - beveget han seg veldig raskt, men idet de vendte ham vestover (mot Kabah), satte han seg ned. Abrahams tjenestemenn gjorde alt de maktet. De slo og skrek til elefanten, men den nektet å reise seg.





Abd-ol-Mottalib og vennene hans så Abrahams hær komme, det var et mektig og fryktelig syn. Plutselig spurte en av vennene hans: «Abd-ol-Mottalib, ser du det jeg ser?» «Ja, jeg ser en flokk fugler som kommer fra havets retning, de har gulaktig farge, hodet er svart, og nebbene og klørne er røde, og de er mindre enn duer», svarte Abd-ol-Mottalib.

Gud slapp Ababil-fuglene løs på hæren til Abraha som ville destruere Guds hus. Fuglene hadde tre glødende steiner hver, en i nebben og en i hver klo. Steinene var så sterke at de gikk rett gjennom kroppen på soldatene og splittet også opp kroppen på elefanten. Navnet til enhver som ble drept den dagen, stod på steinen som traff ham.

Abraha vendte hjem igjen til Jemen, men da han nådde Sana, døde han. Hans tilstand var veldig kritisk etter kampen. Det sies at han måtte amputere fingrene for å redde livet, men det hjalp ikke.

Qoraysh-folket kom ned fra fjellene og gikk inn i sine hjem da «elefantfolket» hadde lidd den bitre skjebnen. Etter å ha sett Abraha og hæren hans få straffen sin, priset og takket Abd-ol-Mottalib sin Herre. Han sa: «Du berget oss fra abessiniernes hær! Dyrene deres beitet her i flere dager, og vi fryktet at de ville drepe oss. Vi takker og priser Deg!»

Dette hendte i måneden al-Moharram, omtrent femti dager før profeten Mohammads ﷺ fødsel. Nyheten om det spredde seg rundt i verden og vekket oppsikt til fordel for det hellige huset. Koranen sier følgende om denne hendelsen: «Har du ikke sett hva din Herre gjorde mot elefantfolket? Lot Han ikke deres krigslist bli mislykket? Han sendte over dem fugleflokker, som kastet på dem steiner av glødet leire, og så lot Han dem bli som avspist vegetasjon.» (Koranen 105:1-5)

Det luktet alltid parfyme av Abd-ol-Mottalib til tross for at han ikke hadde det på seg. Det lå alltid et lys over ham som skinte og strålte. Når Qoraysh opplevde vansker, ba de til Gud ved å holde Abd-ol-Mottalibs hånd, og bønner ble oppfylt. Han lærte sine barn å være snille og gode, og ta avstand fra ondskap.

